

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 7Co/143/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1116201893
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 10. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mariana Harvancová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2023:1116201893.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Mariany Harvancovej a členov senátu Mgr. Adely Unčovskej a Mgr. Niny Dubovskej, v právnej veci žalobcu: G. S., N.. XX.XX.XXXX, J. Z. XX, F.-XXXXX K., B. T. N., právne zast.: Q.. Q. X., P., E. XX, XXX XX A., člen združenia F. R. V. P.Á. K., E. XX, XXX XX A., proti žalovaným: X/ P. - Slovenská W., P..B., J.: XX XXX XXX, W. XX, A. - V. Č. B. V. XXX XX, X/ V. S. B..T..Y., J.Č.: XX XXX XXX, F. N.A. X, A. - mestská časť B. V. XXX XX, X/ V. Q., N.. XX.XX.XXXX, V. XXX, o zaplatenie 86 287,50 eur s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku bývalého Okresného súdu Bratislava I zo dňa 28.05.2021, č.k.4C/11/2016-578, takto

rozhodol:

I. Rozsudok súdu prvej inštancie sa v napadnutej časti p o t v r d z u j e.

II. Žalovaný 1/, žalovaný 2/ a žalovaný 3/ m a j ú proti žalobcovi nárok na plnú náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozhodnutím súd prvej inštancie konanie v časti o zaplatenie sumy 25.500 eur zastavil (výrok I.), žalobu zamietol (výrok II.) a žalovaným 1/, 2/ a 3/ nárok na náhradu trov konania nepriznal.

2. Rozhodnutie právne odôvodnil ust. § 2, § 36 ods. 1, § 40 písm. s), § 59 zákona č. 435/2000 Z.z. o námornej plavbe (ďalej len „zákon č. 435/2000 Z.z.“), § 2, § 27 ods. 1 zákona č. 338/2000 Z.z. o vnútrozemskej plavbe (ďalej len „zákon č. 338/2000 Z.z.“), § 106 ods. 1 a 2, § 427 ods. 1 a 2, § 428, § 430 ods. 1, § 438 ods. 1, § 442 ods. 1§ 443, § 823 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „Občiansky zákonník“), § 144, § 145 ods. 2, § 146 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“). Vecne zamietajúce rozhodnutie odôvodnil tým, že medzi stranami nebolo sporné, že dňa 30.06.2013 v Chorvátsku pri pobreží mesta F. došlo k zrážke jachty - plachetnice "V. G." typu B. XX, ktorá bola vo vlastníctve žalobcu, s plavidlom - motorovou jachtou "B." typu P. XX, vlastníkom ktorej bol žalovaný 2/ a kapitánom v čase vzniku škody bol žalovaný 3/. Vinníkom škodovej udalosti bol žalovaný 3/, ktorý svoju vinu uznal. Najskôr si žalobca uplatnil nárok na poistné plnenie u svojho poisťovateľa - spoločnosti W. O., ktorá mu poskytla plnenie v sume 72.640,50 eur a následne mu listom zo dňa 03.04.2014 a zo dňa 08.10.2014 oznámila, že ním uplatnený nárok týkajúci sa záruky na opravy, zníženia hodnoty lode a nákladov súvisiacich s certifikáciou GL, ako ani predloženú faktúru od spoločnosti P. O. neuznáva a doplnila, že nepovažuje znalecký posudok J.. B. predložený žalobcom za nezávislý, preto ho nepoužila ani ako základ pre likvidáciu škody v rámci poistenej technickej obnovy. Poisťovňa W. O. pri určení výšky škody na plachetnici žalobcu vychádzala z výsledku šetrenia svojho likvidátora, a na základe toho určila aj výšku poskytnutého poistného plnenia. Po vykonaní likvidácie škody v rámci havarijného poistenia žalovaný 1/ listom zo dňa 26.05.2015 oznámil žalobcovi, že zlikvidoval regresnú pohľadávku vo výške 72.640,50 eur na účet poisťovateľa W. O. a zároveň poškodenému žalobcovi poukázal zostatok vo výške 11.123,62 eur. V predmetnom

liste žalovaný 1/ bližšie špecifikoval položky, ktoré žalobcovi uhradil a zároveň konkretizoval položky, ktoré neuznal spolu s uvedením dôvodu. Napriek uvedenému si žalobca voči žalovanému 1/ ako voči poisťovateľovi žalovaného 2/ uplatnil nárok na zaplatenie sumy vo výške 60.787,50 eur. Vo vzťahu k námietkam žalovaných, že ním uplatňovaný nárok nie je dôvodný, žalobca zotrval na tom, že má nárok na náhradu škody vyčíslenej predmetnými posudkami z roku 2013, pričom za rozhodujúcu výšku škody považoval odhadovanú sumu 125.120 eur určenú v posudkoch (108.120 eur + 17.000 eur), a nie skutočnú škodu zistenú opravou lode. Okrem predmetnej sumy si žalobca uplatnil aj sumu vo výške 19.431,62 eur titulom hotových výdavkov, ktoré predstavovali náklady na letenky, faktúry za kotvenie a náklady na posudky. Napriek výzve súdu žalobca žalobu v časti uplatnenej žalovanej sumy vo výške 60.787,50 eur zrozumiteľne, jasne a určito nešpecifikoval, čo spôsobilo jej zmätočnosť, tak ako v konaní namietal žalovaný 1/. Pri vyhodnocovaní námietky premlčania vznesenej žalovaným 1/ v konaní, súd prvej inštancie vychádzal z toho, že žalobca sa o tom, kto za škodu zodpovedá a o výške škody vyčíslenej v posudkoch J.. V.. B. z roku 2013 v sume 125.120 eur dozvedel už v roku 2013, a keďže žalobu podal na súd až dňa 29.01.2016, urobil tak po uplynutí dvojročnej premlčacej doby (§ 106 ods. 1 Občianskeho zákonníka). Nakoľko v predmetnom spore nedošlo zo strany žalovaného 1/ k poskytnutiu poistného plnenia z poistnej zmluvy, keďže medzi žalobcom a žalovaným 1/ nebola uzavretá žiadna poistná zmluva, ale došlo k náhrade škody za žalovaného 2/ v zmysle uzavretej poistnej zmluvy o zodpovednosti za škodu spôsobenú malým plavidlom, mal za to, že na vyhodnotenie námietky premlčania nemožno aplikovať ust. § 106 Občianskeho zákonníka. Súd prvej inštancie uviedol, že i za stavu, ak by súd neprihliadol na námietku premlčania, žalobe by nebol vyhovel, pretože ju považoval za zmätočnú a nejasnú. Poukázal na list poisťovne W.P. O. zo dňa 03.04.2014, v ktorom poisťovňa uviedla, že nepovažuje znalecký posudok J.. B. predložený žalobcom za nezávislý a nepoužila ho ani ako základ pre likvidáciu škody. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalobca neunesol dôkazné bremeno, keď nepreukázal, že po vykonanej oprave poškodenej lode došlo k zníženiu jej hodnoty o 25.500 eur, najmä ak uvedená suma, ako aj všeobecná trhová hodnota lode bola znalcom len odhadovaná a mala vychádzať z cudzieho práva. Pokiaľ išlo o žalovanú sumu vo výške 19.431,62 eur titulom hotových výdavkov, žalobca síce po výzve súdu špecifikoval uvedenú sumu, žalovaný 1/ uvedenú sumu sporoval a dostatočným spôsobom aj preukázal, ktoré položky žalobcovi už uhradil pred podaním žaloby a ktoré položky a z akého dôvodu neuznal. Žalovaný 1/ preukázal, že zo sumy 19.431,62 eur žalobcovi uhradil sumu 10.101,62 eur a nepriznal mu zvyšnú sumu 9.330 eur - za kotvenie v F. za júl až september 2013 v sume 1.238 eur, letenku z H. do F. a späť z 14.07.2013 v sume 223,95 eur, kotvenie v F. v sume 1.238 eur, za ročné kotvenie v F. v sume 5.730 eur a náklady na znalecké posudky v sume 900 eur (pretože si vypracovanie znaleckých posudkov objednal poškodený na vlastné želanie), a to všetko z dôvodu, že uvedené náklady boli žalobcom vynaložené ešte pred vznikom škodovej udalosti a žalobca by ich bol znášal aj v prípade, ak by nedošlo k predmetnej škodovej udalosti. Pretože žalobca uvedené tvrdenie žalovaného 1/ nesporeoval, ani nepreukázal opak, súd sa s danou argumentáciou žalovaného 1/ stotožnil a žalobu v tejto časti zamietol. Zároveň k zamietnutiu žaloby čo do sumy 1. 238 eur za kotvenie v Dubrovniku za júl až september 2013, sumy 223,95 eur za letenky z H. do F.M. a späť z 14.07.2013, sumy 1.238 eur za kotvenie v F.K. a sumy 900 eur za náklady na znalecké posudky došlo aj z dôvodu vznesenej námietky premlčania, keďže vyššie uvedené výdavky sú z roku 2013. Ako dôvodnú súd vyhodnotil aj námietku žalovaného 1/, že mu nesvedčí pasívna vecná legitímácia v konaní. Upriamil pozornosť na ust. § 823 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého náhradu platí poisťiteľ poškodenému; poškodený však právo na plnenie proti poisťiteľovi nemá, ak osobitné predpisy neustanovujú inak. Ako osobitné predpisy v tomto prípade prichádzajú do úvahy zákon č. 338/2000 Z. z. o vnútrozemskej plavbe a zákon č. 435/2000 Z. z. o námornej plavbe, ktoré však nemajú ustanovenie, podľa ktorého by poškodený mal právo na plnenie proti poisťovateľovi, teda žalovanému 1/. V tomto prípade neprichádza do úvahy ani analogická aplikácia ustanovenia § 15 ods. 1 zákona č. 381/2001 Z. z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla, pretože Občiansky zákonník vyslovene odkazuje na osobitné predpisy, medzi ktoré však v tomto prípade, keď ide o zodpovednosť za škodu spôsobenú loďou, zákon č. 381/2001 Z.z., nepatrí. Žalobca sa preto mohol domáhať náhrady škody voči žalovanému 2/, prípadne aj žalovanému 3/ v zmysle ustanovenia § 420 a § 427 a nasl. Občianskeho zákonníka, pričom poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo/38/2005 z 28.04.2005. Na základe uvedeného súd prvej inštancie žalobu zamietol, a to v časti z dôvodu premlčania nároku žalobcu, sčasti z dôvodu, že žalobca neunesol bremeno tvrdenia a dôkazné bremeno, ale aj z dôvodu zmätočnosti žaloby a žalovanej sumy, v neposlednom rade voči žalovanému 1/ aj z dôvodu nedostatku pasívnej vecnej legitímácie.

3. O nároku na náhradu trov konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP tak, že žalovaní boli v konaní v plnom rozsahu úspešní z dôvodu zamietnutia žaloby, zároveň žalobca v časti sumy 25.500 eur s poukazom na § 256 ods. 1 CSP zaviniel zastavenie konania, keďže v tejto časti zobral žalobu späť. Vzhľadom na to, že zo súdneho spisu nemal za preukázaný vznik trov na strane žalovaných, rozhodol tak, že žalovaným nepriznal nárok na náhradu trov konania.

4. Proti rozsudku súdu prvej inštancie vo výroku II. podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca, dôvodiac ust. § 365 ods. 1 písm. b), d), e), f), g), a h), CSP. Namietal, že i keď súd prvej inštancie prihliadal na vyjadrenia oboch poisťovní (W. O. a žalovaný 1/), v napadnutom rozsudku a ani v konaní v prvej inštancii dostatočne jasne neskonštatoval, či súd znalecké posudky (základný a doplňujúci posudok) znalca J.. V. B. ako znalecký posudok zo zahraničia alebo aspoň ako odborné vyjadrenie pripustil ako dôkaz alebo odmietol posudok (znalecký posudok J.. B.) ako dôkaz pripustil alebo odmietol. Ak by ho totiž súd odmietol mohol nariadiť vykonať znalecké dokazovanie a ustanoviť znalca priamo, to však neurobil. Dodal, že práve skutočnosť, že znalec vlastní opravovňu a predajňu práve tých konkrétnych lodí, ako bola tá, na ktorej žalobcovi vznikla škoda, osvedčuje hodnovernosti znaleckých alebo odborných posudkov. Navyše zahraničný znalec vydal posudok, na ktorom je uvedená pečať, dosvedčujúca, že J.. V. B. je súdne certifikovaný znalec. Naopak, súd bez bližšieho vysvetlenia prihliadal na posudok spoločnosti V. V. E. B., ktorá vykonala inšpekciu poškodenej lode v E. a zistila škodu vo výške 71.062,50 eur - nie je jasné prečo toto (taktiež zahraničné) odborné vyjadrenie resp. skôr interné posúdenie o inšpekcii plavidla súd akceptoval a v ďalšom z neho vychádzal, avšak posudok J.. B. spochybnil ako nedôveryhodný. Súd v rozsudku citoval aj vyjadrenie havarijnej poisťovne W. O., kde táto poisťovňa napríklad nezohľadnila žalobcom predloženú faktúru P. O., pretože kontrolu opravných prác, ako aj cestovné a ubytovanie firmy, ktorá má vzdialené sídlo, vykonal sám žalobca, preto za tieto náklady považovala zodpovedného žalobcu. Pritom súd v napadnutom rozsudku neuviedol, z akých ustanovení zákona vychádzal, keď sa s uvedeným tvrdením zjavne stotožnil, pritom však poškodenému vzniká nárok na celú skutočnú škodu a ušlý zisk (s poukazom na § 442 ods. 1 OZ), teda aj všetky náklady, ktoré žalobca vynaložil za účelom zistenia rozsahu škody, nápravy škodového stavu vrátane súvisiacich výdavkov a nákladov. Bežne sa v súdnej praxi uznáva ako jeden z nákladov aj objednanie vyhotovenia znaleckého posudku, cestovné náklady, ubytovanie a podobne. Súd prvej inštancie na jednej strane neuznal vynaložené náklady v P. O. a na znalca, na strane druhej konštatoval, že žalobca neunesol dôkazné bremeno a nepredložil dostatok dôkazov. Taktiež škody na prednom skle plavidla neuznala ani havarijná poisťovňa (žalovaný 1/) pretože zo starších fotografií vraj vyplývalo poškodenie skla a táto škoda nebola spomenutá pri obhliadke. Rovnako neboli uznané škody vo vnútri lode uvedené firmou P. O., pretože tie pri prvej obhliadke dňa 01.07.2013 údajne neboli zistené. W. O. neuznala ani poškodenie plachty, nakoľko vraj neposkytol dôkazy - súd považoval zjavne tieto vyjadrenia za hodnoverné a vychádzal z nich pri rozhodovaní, napriek tomu, že neskúmal ich pravdivosť ani či boli podložené hodnovernými dôkazmi. Súd jednostranne uznal tvrdenia a námietky havarijnej poisťovne W. O. aj žalovaného 1/ akoby považoval tieto dve inštitúcie automaticky za dôveryhodné, pričom ním predložené znalecké posudky zrejme ako dôkaz nepripustil alebo spochybnil - pričom takýmto nesprávnym procesným postupom mu znemožnil, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Vo veci bolo podstatným posúdenie, či poškodený (žalobca) má nárok na náhradu celej škody ako bola vyčíslená znaleckými posudkami, alebo iba škody, ktorá bola doložená jednotlivými faktúrami za opravy a potvrdeniami o vynaložených nákladoch. Nepoprel pritom, že žalovaný 1/ uhradil časť škody a aj pomerne veľké množstvo vedľajších hotových výdavkov. Súd však v napadnutom rozsudku neuviedol prečo neuznáva niektoré náklady za preukázané účelne vynaložené v súvislosti so škodovou udalosťou (napr. kotvenie v F.K., prepadnuté letenky, znalecký posudok).

Z napadnutého rozsudku nie je jasné, či súd výšku a vznik škody odvodil zo znaleckých posudkov J.. V. B., na čo poukazuje pri konštatovaní o premlčaní nároku (v bode 13 napadnutého rozsudku) alebo zo samotných listín a faktúr za opravy a náklady, ktoré v priebehu dokazovania skúmal, z ktorých odvodzoval výšku nákladov a škody a ktoré žalovaný 1/ rozporoval, pričom súčasne súd niektoré z nákladov uznal ako uhradené žalovaným 1/. Je evidentné, že napríklad zníženie hodnoty lode, ktoré konštatoval znalec, nebral súd do úvahy, keď odmietol priznať tento nárok na zníženie hodnoty. Teda v tomto prípade zrejme súd znalecké posudky odmietol úplne ako nedôveryhodné. Naproti tomu však súd konštatoval, že došlo k premlčaniu nároku, pretože podľa § 106 ods. 1 Občianskeho zákonníka na náhradu škody sa premlčí v subjektívnej lehote 2 roky odo dňa, kedy sa poškodený dozvedel o škode a o tom, kto za ňu zodpovedá. Súd v napadnutom rozsudku tvrdí (bod 13 rozsudku), že žalobca sa o škode dozvedel práve zo znaleckých posudkov a preto je nárok žalobcu premlčaný. Na druhej strane ale zjavne znalecké posudky neuznal a zdá sa, že samotnú výšku

škody odvodzuje od faktúr za opravy poškodeného plavidla. Súd si teda v odôvodnení napadnutého rozsudku protirečí, čo spôsobuje jeho zmatečnosť a nepreskúmateľnosť. Podľa názoru žalobcu sa súd nedostatočne v odôvodnení napadnutého rozsudku vysporiadal s tým, aká škoda (v akej výške) skutočne vznikla a kedy presne vznikla, kedy sa žalobca dozvedel o jej vzniku a jej výške a kedy by prichádzalo do úvahy prípadné premlčanie nároku. Pokiaľ súd spochybňoval znalecké posudky ako neprípustné, mohol tak v priebehu konania o tejto skutočnosti žalobcu upovedomiť, prípadne vyzvať žalobcu, aby zabezpečil nové znalecké posudky napríklad vydané slovenským znalcom inak nebude považovať takýto dôkaz za prípustný. Ak by súd úplne odmietol znalecké posudky ako podklad pre určenie výšky škody, mal teda vychádzať z jednotlivých faktúr, určiť ktoré boli v plnej výške uhradené a ktoré preplatené poisťovňou neboli, avšak nemohol by v takom prípade skonštatovať premlčanie nároku, nakoľko by niektoré z faktúr pochádzali až z roku 2014 teda menej ako 2 roky pred podaním žaloby. Súd prvej inštancie poukázal na skutočnosť, že špecifikácia - naposledy z 28.09.2020 zahŕňa pravdepodobne aj už uhradené nároky, ako to tvrdil žalovaný 1/ avšak neustálil skutkový stav natoľko, aby bolo preukázané, čo vlastne žalovaný 1/ uhradil a čo z celkovej žalovanej sumy odmietol uhradiť. Ak totiž z celkovej pôvodne uplatnenej výšky škody žalovaný 1/ časť uhradil a táto časť pokrývala aj niektoré vedľajšie náklady žalobcu, žalovaný 1/ neuznal z celkovej žalovanej sumy časť skutočnej škody alebo zníženia hodnoty plavidla, tak, ako si ju pôvodne uplatňoval žalobca. Súd prvej inštancie vo svojom rozhodnutí prihliadol na námietku premlčania vznesenú žalovaným 1/ avšak v rozpore so zákonom túto vzťahol aj na žalovaných 2/ a 3/. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku nie je zrejmé, či voči žalovaným 2/ a 3/ zamietol súd žalobu práve z dôvodu premlčania nároku, čo robí napadnutý rozsudok zmatečným a nepreskúmateľným. V akomkoľvek prípade však mal za to, že nie je možné námietku premlčania nároku aplikovať na žalovaných v 2/ a 3/ rade, ktorí ju riadne a včas neuplatnili. Žalovaný 1/ v žiadnom prípade nevystupoval ako spoločný ani iný procesný zástupca žalovaných 2/ a 3/ a nemal právo za týchto žalovaných vykonať žiaden procesný úkon. Žalovaní netvorili procesné spoločenstvo takého druhu, ktoré by umožnilo zamietnuť žalobu voči žalovaným 2/ a 3/, ktorí boli v konaní prakticky úplne pasívni s výnimkou jediného písomného vyjadrenia zo dňa 04.03.2016. V predmetnom vyjadrení žalovaného 2/ a žalovaného 3/ zo dňa 04.03.2016 sa žalovaní vyjadrili výlučne tak, že „sa plne stotožňujú s postupom a riešením poisťnej udalosti odporcom 1, teda jej zlikvidovaním spôsobom aký je uvedený v predmetnej žalobe“. Z takto formulovaného vyjadrenia žalovaných 2/ a 3/ by sa dokonca dalo konštatovať, že žalovaní 2/ a 3/ ani len nenamietajú voči podanej žalobe, avšak žiadajú aby bol zaviazaný žalovaný 1/. Žalovaní 2/ a 3/ uviedli, že z poisťnej zmluvy a všeobecných poisťných podmienok mali iba povinnosť oznámiť žalovanému 1/ všetky skutočnosti týkajúce sa poisťných udalostí. Napokon žalovaní 2/ a 3/ uviedli, že žalobu odmietajú a žiadajú jej zamietnutie voči svojim osobám na základe vyššie uvedeného. V žiadnom štádiu konania pred súdom prvej inštancie však žalovaný 2/ ani žalovaný 3/ nevzniesli riadne a ani dostatočne včas námietku premlčania nároku z náhrady škody voči ich osobám a ak túto vzniesol žalovaný 1/ vo vzťahu k nami uvádzanej povinnosti plniť z poisťného vzťahu, táto námietka nemohla byť zo strany súdu prvej inštancie vzťahnutá na žalovaného 2/ a 3/. Súd na premlčanie nároku veriteľa nikdy nemôže prihliadnuť ex offo - z úradnej povinnosti, ale vždy len na základe vznesenej námietky premlčania. V danom prípade námietku premlčania vzniesol len žalovaný 1/, súčasne sa však o žalovanom 1/ súd vyjadril v rozsudku, že ani nie je pasívne legitimovaný. Aj v tomto smere je teda napadnutý rozsudok zmatečný a nepreskúmateľný. Ak by totiž súd prvej inštancie usúdil, že pasívna legitímácia žalovaného 1/ nie je založená, mal žalobu voči tomuto žalovanému zamietnuť z dôvodu nedostatku pasívnej legitímácie avšak ďalej neprihliadať na námietku premlčania nároku, ktorý navyše vzťahol súd aj na žalovaných 2/ a 3/, hoci túto námietku nevzniesli. Namietal aj nesprávnosť právneho posúdenia súdom prvej inštancie, nakoľko súd prvej inštancie založil svoje odôvodnenie skoršieho začiatku plynutia premlčacej doby (najmä bod 13 rozsudku) na názore, že žalobca sa o škodu dozvedel zo znaleckých posudkov J. V. B. z roku 2013. Všetky vyššie uvedené úvahy súdu prvej inštancie sú v rozpore s § 106 Občianskeho zákonníka vo svetle ustálenej rozhodovacej praxe súdov SR (alebo ČR), čím došlo k porušeniu čl. 2 ods. 2 CSP. Pre začatie plynutia subjektívnej premlčacej doby pri nárokoch na náhradu škody a bezdôvodného obohatenia v zmysle § 106 a § 107 Občianskeho zákonníka sa v zmysle konštantnej rozhodovacej praxe súdov v SR vyžaduje objektívna vedomosť o skutočnostiach potrebných na účinné uplatnenie nároku, a nepostačuje, ak sa poškodený resp. oprávnený mohol alebo mal o takých skutočnostiach dozvedieť skôr. Vedomosť o skutočnostiach potrebných na uplatnenie nároku ani nemožno odvodiť od zákonnej domnienky. (Viď napr. R 3/1984, Ro VS v Prahe 1Cz 32/1992, NS ČR 33 Odo 477/2001, R 122/1949). Poukázal tiež na to, že pre začatie plynutia premlčacej doby sa vyžaduje vedomosť o všetkých okolnostiach potrebných na uplatnenie nároku, teda vedomosť:- o tom, že došlo k vzniku škody - o osobe škodcu - o výške škody. Pre začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby na uplatnenie práva na náhradu škody sa vyžaduje skutočná preukázaná a nie len predpokladaná

vedomosť poškodeného o protiprávnom úkone, vzniku majetkovej ujmy určitého rozsahu. Táto ujma musí byť natoľko objektívne vyjadrená a vyčíslená, aby ju bolo možné uplatniť na súde. Navyše plynutie subjektívnej premlčacej doby nemôže začať skôr ako plynutie objektívnej premlčacej doby, teda nemôže nastať skôr ako vznikla škoda. (viď napr. Rozsudok NS ČR 25Cdo/2749/2004, 25/Cdo/699/1999). Súd v danom prípade neurčil, či škoda vznikla momentom zrážky plavidiel alebo až momentom úhrady jednotlivých faktúr za opravu a nákladov (ako boli napr. letenky, kotvenia poškodenej lode a podobne). Ak by aspoň časť škody vznikla vynaložením financií na opravu, nemohol by sa „dozvedieť“ žalobca o škode už zo znaleckých posudkov z roku 2013. Okrem uvedeného je nutné aby bolo preukázané, kedy mal poškodený vedomosť o tom, aký je rozsah škody, pričom v tejto súvislosti nestačí ani vedomosť napr. advokáta alebo iného zástupcu. Pri škode na vozidle (alebo plavidle) sa subjektívna premlčacia doba (teda kedy sa poškodený dozvie o škode) počíta buď od škodovej udalosti - nehody, alebo od neskoršieho dátumu. Pri rozsiahlejších škodách na vozidle, najmä ak poškodený nemá potrebné znalosti na posúdenie druhu a rozsahu škody, a ak sa vozidlo musí opravovať v odbornej opravovni (čo je podľa nášho názoru prípad tohto súdneho sporu) sa posúva začiatok plynutia premlčacej doby až do momentu, kedy sa naozaj poškodený dozvie o rozsahu škody a rozsahu potrebných opráv. Ak nárok na náhradu škody tvorí nedeliteľný celok, začína premlčacia doba plynúť až vtedy, keď sa poškodený dozvie o celej škode. V danom prípade nie je vôbec z napadnutého rozsudku jasné, ako súd prvej inštancie posúdil začiatok a koniec subjektívnej dvojoročnej premlčacej doby. Od vzniku škodovej udalosti prebiehalo intenzívne šetrenie jednak havarijnou poisťovňou žalobcu ako aj žalovaným 1/ a ich vzájomnej komunikácii. Mal za to, že subjektívna premlčacia doba mala dokonca začať plynúť až odo dňa 26.05.2015, kedy sa ustálila výška škody v súčinnosti medzi žalovaným 1/, havarijnou poisťovňou a nemeckým právnym zástupcom žalobcu. Navyše, ako uviedol, niektoré z faktúr a nákladov, ktoré predložil boli datované až z roku 2014 a tieto by sa mali premlčať najskôr až v priebehu roku 2016, kedy už žaloba podaná na súde bola. Opätovne v tejto súvislosti poukázal na viacero predložených faktúr, ktoré boli datované až z roku 2014 (viď napr. faktúra Anorti d.o.o. z 26.08.2014, faktúra Armada Yachting z 09.09.2014). Súd v napadnutom rozsudku aj v bode 9.12 konštatuje, že „zo správy MCS Marine Claims Services č. I. 105 z 29.05.2014 súd zistil, že dňa 08.05.2014 bola v meste A. M. E. vykonaná inšpekcia poškodenej lode a zistená výška škody“ v bode 9.13 uvádza, že havarijný poisťovateľ listom zo dňa 08.10.2014 oznámil žalobcovi vyčíslenie škody. V bode 9.14 potom súd uvádza, že oznámenie o zlikvidovaní regresnej pohľadávky vo výške 72.640,50 eur bolo zo strany žalovaného 1/ oznámené žalobcovi až 26.05.2015. Domnieval sa preto, že azda až od tohto dátumu je možné hovoriť o vedomosti o výške škody, ktorá zostala neuhradená a ktorú si následne žalobca už musel uplatniť v konaní pred súdom. V opačnom prípade by totiž riskoval, že žaloba bude podaná predčasne alebo v takom rozsahu, ktorý podstatne prevyšuje nárok žalobcu a bol by v konaní neúspešný. Z vyššie uvedených dôvodov, navrhol, aby odvolací súd v celom rozsahu zmenil rozsudok súdu prvej inštancie tak, že mu prizná nárok uplatnený žalobou zo dňa 27.01.2016 ako i nárok na náhradu trov konania.

5. Žalovaný 1/ vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu uviedol, že sa stotožňuje s názorom súdu prvej inštancie, ktorý žalobu „sčasti zamietol z dôvodu premlčania nároku žalobcu, sčasti z dôvodu, že žalobca neuniesol bremeno tvrdenia a dôkazné bremeno, ale aj z dôvodu zmatečnosti žaloby a žalovanej sumy, v neposlednom rade voči žalovanému 1./ aj z dôvodu nedostatku pasívnej vecnej legitímácie“. Nesúhlasil s tvrdením žalobcu, že „súd sa nedostatočne v odôvodnení napadnutého rozsudku vysporiadal s tým, aká škoda (v akej výške) skutočne vznikla a kedy presne vznikla, kedy sa žalobca dozvedel o jej vzniku a jej výške a kedy by prichádzalo do úvahy prípadné premlčanie nároku“. Práve naopak, súd sa dostatočným spôsobom vysporiadal so všetkými skutočnosťami, a to aj vzhľadom na rozpornosť a zmatečnosť tvrdení samotného žalobcu predovšetkým čo do výšky uplatneného nároku, kedy žalobca aj po tom ako uznal, že zo strany žalovaného 1/ došlo k úhrade niektorých položiek, z ktorých pozostáva žalovaná suma, aj naďalej zotrval na podanej žalobe v celom rozsahu a sám nevedel presne vyšpecifikovať žalovanú sumu a uviesť akým titulom si uplatňuje jednotlivé duplicitné položky. Rozporné sú pritom aj tvrdenia žalobcu o tom, z čoho presne pozostáva žalovaná suma vo výške 60.787,50 eur keď na jednej strane odôvodňuje túto výšku odkazom na znalecký posudok J.. V.. B. a na strane druhej odkazuje napr. na faktúru spoločnosti P. F..Y..Y.. znejúcu na sumu 68.301,65 eur, teda faktúru, ktorá svojou výškou prevyšuje samotnú žalovanú sumu. Žalobca vo svojom podaní uvádza, že „pre začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby na uplatnenie práva na náhradu škody sa vyžaduje skutočne preukázaná a nie len predpokladaná vedomosť poškodeného o protiprávnom úkone, vzniku majetkovej ujmy určitého rozsahu. Táto ujma musí byť natoľko objektívne vyjadrená a vyčíslená, aby ju bolo možné uplatniť na súde“, pričom má za to, že z napadnutého rozsudku nie je jasné, ako súd prvej inštancie posúdil začiatok a koniec subjektívnej dvojoročnej premlčacej doby. S uvedeným názorom žalobcu nesúhlasí, nakoľko

súd vo svojom rozhodnutí jednoznačne skonštatoval, že „žalobca sa o tom, kto za škodu zodpovedá a o výške škody vyčíslenej v posudkoch J.. V.. B.P. z roku 2013 v sume 125.120,- eur dozvedel v roku 2013, a žalobu podal na súd až dňa 29.01.2016, t.j. po uplynutí dvojročnej premlčacej doby podľa § 106 ods. 1 Občianskeho zákonníka“. Súd prvej inštancie pri svojom rozhodovaní postupoval správne keď všetky v konaní vykonané dôkazy vyhodnotil jednotlivo ako aj v ich vzájomnej súvislosti a dospel tak k správne právnemu rozhodnutiu v prejednávanej veci. Vzhľadom k vyššie uvedenému žiadal, aby odvolací súd predmetné rozhodnutie súdu prvej inštancie ako vecne správne potvrdil.

6. Žalovaní 2/ a 3/ vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu uviedli, že sa v plnom rozsahu pridriavajú svojich tvrdení a skutočností už skôr uvedených a predložených súdu, súhlasia s argumentáciou žalovaného 1/. Z opatrnosti vzniesli aj námietku premlčania žalobcom požadovanej náhrady škody. Majúc za to, že z doterajšej rozhodovacej činnosti súdov vyplýva, že nie je potrebné, aby poškodený poznal rozsah (výšku) škody presne, ale v zmysle ustanovenia § 106 ods. 1 Občianskeho zákonníka sa poškodený dozvie o škode vtedy, keď má údaje, ktoré mu umožňujú podať žalobu o náhradu škody na súde, t. j. keď nadobudol vedomosť o rozsahu majetkovej ujmy vyjadriteľnej v peniazoch, a to aspoň v približnej sume s možnosťou jej dodatočného spresnenia, čo bolo v danom prípade dňa 30.06.2013, kedy bol zrejmý rozsah poškodenia.

7. Odvolací súd preskúmal vec v rozsahu a medziach dôvodov podaného odvolania (§ 379, § 380 ods. 1 a 378 ods. 1 CSP), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP). Predmetom odvolacieho prieskumu bol zamietajúci výrok rozhodnutia súdu prvej inštancie a závislý výrok o trovách konania. Keďže sa nejednalo o prípad, v ktorom by bolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, nariadenie pojednávania si nevyžadoval ani dôležitý verejný záujem a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

8. Odvolací súd, prihliadajúc na obsah súdneho spisu a z neho vyplývajúci skutkový stav, nezistil v postupe súdu prvej inštancie žiadne vady týkajúce sa procesných podmienok (§ 380 ods. 2 CSP), sa v celom rozsahu po skutkovej a právnej stránke stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku prvoinštančného súdu. Z odôvodnenia rozhodnutia vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi na strane druhej. Súd prvej inštancie neporušil ani právo sporových strán na spravodlivý proces, nakoľko v hodnotení skutkových zistení neabsentuje žiadna relevantná skutočnosť alebo okolnosť, naopak súd prvej inštancie ich náležitým spôsobom v celom súhrne posúdil a aj podrobne vyhodnotil. S odôvodnením rozhodnutia súdu prvej inštancie sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje a konštatuje jeho správnosť (§ 387 ods. 2 CSP). Keďže v takomto prípade nie je potrebné dôvody už vyslovené opakovať, v ďalšom na ne poukazuje, a vyjadruje sa len k odvolacím námietkam odvolateľa.

9. Ako prvoradé, v súvislosti s opravným prostriedkom podaným odvolateľom, odvolací súd upozorňuje, že rozsah prieskumu vykonaného v rámci odvolacieho konania je zásadne daný odvolaním, podľa ktorého je odvolací súd viazaný návrhom odvolateľa, ktorý zahrňuje v sebe jednak kvalitatívnu ako i kvantitatívnu stránku a sám odvolateľ si spravidla určuje rozsah, v akom má byť napadnuté rozhodnutie odvolacím súdom preskúmané a dôvody, z ktorých má byť preskúmané.

10. Odvolací súd považuje za potrebné zdôrazniť, že pri viazanosti uplatnenými dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 C.s.p.), sa v rámci odvolacieho prieskumu môže zaoberať a zaoberal sa iba tými odvolacími dôvodmi a ich obsahovým vymedzením, ktoré odvolateľ výslovne uviedol a skutkovo vymedzil v odvolaní; pri viazanosti dôvodmi odvolania pritom neprichádza do úvahy vyhľadávanie konkrétnych skutočností v napadnutom rozhodnutí súdu prvej inštancie a jeho postupe, ktoré by bolo možné prípadne podradiť pod niektorý zo zákonných dôvodov odvolania, pretože je neprípustné, aby odvolací súd sám vyhľadával konkrétne vady rozhodnutia alebo postupu súdu prvej inštancie v neprospech strany, ktorá odvolanie nepodala a v prospech ktorej napadnuté rozhodnutie vyznelo. Z uvedeného potom vyplýva požiadavka aj na kvalitatívne vymedzenie odvolacieho dôvodu z hľadiska skutkovej a právnej argumentácie, nachádzajúca svoj základ v tom, že strana sporu je zodpovedná za to, že bude účinne uplatňovať svoje procesné práva aj v odvolacom konaní.

11. K odvolateľom uplatnenému odvolaciemu dôvodu podľa § 365 ods.1 písm. f) CSP (t. j. že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam) odvolací súd konštatuje, že citovaný odvolací dôvod je v súdnej praxi vykladaný tak, že musí ísť o také

skutkové zistenia, na základe ktorých súd prvej inštancie spor posúdil po právnej stránke a ktoré nemajú v podstatnej časti oporu vo vykonanom dokazovaní. Skutkové zistenia nezodpovedajú vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s § 191 CSP, a to vzhľadom na to, že súd vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo z prednesov strán sporu nevyplynuli, ani inak nevyšli počas konania najavo, alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo vyšli počas konania najavo. Nesprávne sú aj také skutkové zistenia, ktoré súd prvej inštancie založil na chybnom hodnotení dôkazov. Typovo ide o situáciu, kde je logický rozpor v hodnotení dôkazov, prípadne poznatkov, ktoré vyplynuli z prednesov strán sporu, alebo ktoré vyšli najavo inak z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, eventuálnej vierohodnosti alebo ak výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z procesných ustanovení týkajúcich sa dokazovania. Odvolací súd v prejednávanej veci dospel k záveru, že uvedený odvolací dôvod nie je naplnený.

12. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia vyplýva, že súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že žalobca v konaní neunesol dôkazné bremeno preukazujúce dôvodnosť ním uplatneného nároku. Dôkazné bremeno o tom, že škoda vznikla a aký je jej rozsah (výška) zaťažovala v konaní žalobcu (poškodeného). „Dôkazným bremenom sa rozumie procesná zodpovednosť účastníka konania za to, že za konania neboli preukázané jeho tvrdenia, že z toho dôvodu muselo byť rozhodnuté o veci samej v jeho neprospech. Zmyslom dôkazného bremena je umožniť súdu rozhodnúť o veci samej i v takých prípadoch, keď určitá skutočnosť, významná podľa hmotného práva pre rozhodnutie o veci nebola alebo nemohla byť preukázaná a keď teda výsledky hodnotenia dôkazov neumožňujú súdu prijať záver ani o pravdivosti tvrdenia tejto skutočnosti, ani o tom, že by táto skutočnosť bola nepravdivá. Dôkazné bremeno ohľadom určitých skutočností leží na tom účastníkovi konania, ktorý z existencie týchto skutočností vyvodzuje pre seba priaznivé právne dôsledky; ide o toho účastníka, ktorý existenciu týchto skutočností tiež tvrdí.“ (NS SR sp.zn. 5Obo/52/2010 zo dňa 24.06.2010).

13. Pokiaľ odvolateľ v podanom odvolaní namietal, že súd prvej inštancie dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, keď pri rozhodovaní vo veci prihliadol na vyjadrenie W. O. bez toho, aby toto vyjadrenie skúmal, odvolací súd uvádza, že závery súdu prvej inštancie je potrebné vnímať v kontexte celého odôvodnenia rozhodnutia, nie (tak ako odvolateľ) selektívne vyberať z odôvodnenia rozhodnutia samostatné vety a tieto v odvolaní namietat'. Ak súd prvej inštancie v odôvodnení rozhodnutia poukázal na vyjadrenie W. O., tento odkaz súvisel s námietkou žalovaného 1/, že žalobcom uplatňovaný nárok nielen že vychádza z cudzieho práva ale ani nie je zrejším, čoho konkrétne sa žalobca v konaní domáha. Súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozhodnutia dôsledne popísal obsah podstatných skutkových tvrdení strán sporu a dôkazov vykonaných v konaní a upriamil pozornosť na to, že žalobca po čiastočnom späťvzati žaloby vo výške 25.500 eur (podanie zo dňa 10.06.2020) ustálil žalovanú sumu na 60.787,50 eur, ako rozdiel medzi celkovou výškou škody 170.051,62 eur a výškou plnenia poskytnutého žalobcovi zo strany žalovaného 1/ (sume 83.764,12 eur). Neopomenul poukázať na skutkové tvrdenia žalobcu uvedené v podaní zo dňa 28.09.2020, že žalovaná suma 60.787,50 eur pozostáva zo sumy: a) náklady na opravu podľa znaleckého posudku J.. B. z 08.08.2013 v sume 108.120 eur (vrátane zníženia hodnoty plavidla), teda náklady na opravu v sume 82.620 eur, b) zníženie hodnoty plavidla v sume 25.500 eur, c) nákladov na opravu lodného sťažňa podľa dodatočného znaleckého posudku J.. B. z 08.12.2013 v sume 17.000 eur, d) ďalších súvisiacich nákladov - hotové a iné výdavky spolu v sume 19.432,78 eur. Zo skutkových tvrdení žalobcu vyplýva, že nárok na náhradu škody v časti nákladov na opravu odvodzoval (zároveň preukazoval) znaleckým posudkom J.. B. z roku 2013.. „žalovaná suma pozostáva z nasledovných položiek: 1 Náklady na opravu podľa znaleckého posudku J.. B.E. z 08.08.2013 v sume 108.120,-EUR (vrátane zníženia hodnoty plavidla) teda náklady na opravu v sume 82.620,-EUR)...“. Preto keď žalobca v priebehu konania ako jeden z listinných dôkazov predložil faktúru vystavenú spoločnosťou P. O. v sume 7.415,85 eur, predmetom ktorej bola náhrada nákladov za prevzatie lode a jej kontrola po oprave a s tým súvisiace náklady, bez toho aby zmenil svoje skutkové tvrdenia a ozrejmil, či súčasťou ním uplatňovaného nároku a v akom rozsahu je i náhrada uvedenej faktúry, takto predložený listinný dôkaz vniesol do konania zmätočnosť. Odvolací súd pripomína, že žalobca bol povinný už v podanej žalobe uviesť pravdivé a úplné opísanie rozhodujúcich skutočností. Žalobca mal zrozumiteľne a určito opísať okolnosti, ktoré viedli k podaniu žaloby, čo však neurobil. Nebolo preto možné konštatovať, že žalovaný popieral uplatnený nárok len všeobecne, pokiaľ žalobca sám dôkazné bremeno nezvládol. Možno tak prisvedčiť úvahám súdu prvej inštancie, že žalobca napriek jednoznačne uvádzaným námietkam zo strany žalovaného 1/, súc zastúpený právnym zástupcom, v konaní pred súdom prvej inštancie dostatočne zrozumiteľne a jasne nedefinoval a nepreukázal ním

uplatňovaný nárok. Žalobca síce v konaní pred súdom prvej inštancie faktúru vystavenú spoločnosťou P. O. predložil spolu s ďalšími listinnými dokladmi, ako súčasť podania zo dňa 28.09.2020, uvedenú faktúru však nemožno podradiť ani pod položku zníženie hodnoty plavidla (25.500 eur), ani pod položku náklady na opravu lodného sťažňa (17.000 eur) ani pod žalobcom uplatňované hotové a iné výdavky (v sume 19.432,78 eur), keďže tieto žalobca v podaní zo dňa 28.09.2020 špecifikoval nasledovne: 3.739,22 eur - kotvenie 30.06.- 31.08.2013, preprava žeriavom 02.07.2013 a administratívne služby A. jachtový klub, - 260,23 eur - letenka z H. do B. 04. - 08.12.2013, - 1.238,- eur - kotvenie v F.T. za júl - september, - 1.734,- eur - účtenka z O. K. B. F..Y..Y. za obdobie 01.11.2013 - 04.12.2014, - 339,98 eur - letenka z H. do B. 26.09.2013 - 28.09.2013, - 1.639,68 eur - faktúra za denné kotvenie na súši od 30.09.2013 do 31.10.2013 od O. K. B. A., - 1.537,20 eur - faktúra za denné kotvenie na súši od 01.09.2013 - 30.09.2013 od O. K. B. A., - 406,24 eur - letenka zo B. do H. z 04.07.2013, - 223,95 eur - letenka z H. do F. a späť z 14.07.2013 (50% zo sumy 447,90 eur), - 446,28 eur - letenka z H. do B. a späť z 10.08.2013, - 1.238,- eur - kotvenie F., - 5.730,- eur - ročné kotvenie F., - 900,- eur - náklady na znalecké posudky.

14. Pokiaľ odvolateľ uvádzal, že súd prvej inštancie neuznal škody vo vnútri lode uvedené spoločnosťou P. O. (faktúra z 09.09.2014), je potrebné doplniť, že predmetom faktúry P. O. bolo prevzatie lode a jej previerka po oprave v spoločnosti P. M. A. od 25. do 27. augusta 2014. Predmetom faktúry č. 83-001-1 z 26.08.2014 vystavenej spoločnosťou P. F..Y..Y. je demontáž a montáž interiéru v kúpeľni (výmena všetkých poškodených častí interiéru, oprava poškodeného sklolaminátu, demontáž/montáž interiéru v prednej kajute), oprava sklolaminátu na trupe a palube (odstránenie laminátu, povrchová úprava tvaru, výbava paluby), t.z. položky ktoré nemožno plne verifikovať s popisom škody a nákladmi na opravu uvedenými v znaleckom posudku J.. B. (dátum obhliadky 13.08.2013). V konaní žalobca nárok na náhradu škody - nákladov na opravu skutkovo odvodzoval a preukazoval znaleckým posudkom J.. B., t.z. rovnakým posudkom ako predložil svojmu poisťovateľovi W. O., ktorý žalobcovi po skončení šetrenia poskytol poistné plnenie vo výške 83.764,12 eur. Ak žalobca argumentoval v podanom odvolaní tým, že mu vznikol nárok na odškodnenie i za poškodenie vnútra lode, toto svoje tvrdenie ničím nepreukázal, pričom sám konštatoval, že uvedené poškodenie pri prehliadke dňa 01.07.2013 nebolo zistené. Ak toto poškodenie nebolo zistené pri obhliadke 01.07.2013 a ako to vyplýva zo znaleckého posudku J.. B. ani dňa 13.08.2013, a malo to byť zistené až v roku 2014 (s odstupom 1 roka), tieto tvrdenia bol žalobca povinný preukázať. Pokiaľ mal žalobca za to, že mu vznikla škoda vo väčšom rozsahu ako bola uznaná a plnená poisťovateľom W. O. a následne refundovaná žalovaným 1/, bolo povinnosťou žalobcu nárok preukázať. Na unesenie dôkazného bremena žalobcom v konaní nebolo postačujúcim odkázať na závery znaleckého posudku J.. B., keďže súčasťou znaleckého posudku nebola potrebná fotodokumentácia, na základe ktorej by bolo možné posúdiť dôvodnosť žalobcom uplatneného nároku ani verifikovať rozsah a výšku vzniknutej škody. Rovnako ako nedôvodné vyhodnotil odvolací súd námietky odvolateľa, že súd prvej inštancie nevzal do úvahy zníženie hodnoty lode tak ako to konštatoval znalec (J.. V. B.E.), nakoľko okrem odkazu na znenie znaleckého posudku J.. B., žalobca inak nepreukázal, že po vykonanej oprave poškodenej lode došlo k zníženiu jej hodnoty o 25.500 eur, najmä ak uvedená suma, ako aj všeobecná trhová hodnota lode bola znalcom len odhadovaná a bola stanovená na základe cudzieho práva. I napriek tomu, že faktúra č. 83-001-1 vystavená spoločnosťou P. F..Y..Y. z 26.08.2014 na sumu 68.301,65 eur, nebola obsiahnutá v špecifikácii žalobcom uplatneného nároku a žalobca skutkovo svoj nárok „skutočnú škodu“ odvodzoval od znaleckého posudku J.. B., nemožno nevzhladnúť na zjavný rozpor medzi odhadovanou výškou škody stanovenou J.. B. (suma 108.120 eur) a sumou uvedenou vo faktúre č. 83-001-1 z 26.08.2014 (68.301,65 eur), čo opätovne navodzuje správnosť úvah súdu prvej inštancie vo vzťahu k nezrozumiteľnosti až zmätočnosti žalobcom uvádzaných skutkových tvrdení. Nemožno súhlasiť ani s námietkou žalobcu, že súd prvej inštancie zamietol jeho nárok výlučne s odkazom na vyjadrenie W. O.. Súd prvej inštancie v bode 14 odôvodnenia rozhodnutia zrozumiteľne odôvodnil zamietnutie nároku žalobcu v časti uplatnených nákladov - hotových výdavkov, kedy poukázal na to, že žalovaný 1/ preukázal a žalobca v konaní nesporeval skutočnosť, že zo sumy 19.431,62 eur mu bola uhradená suma 10.101,62 eur. Pričom vo vzťahu k zvyšku uplatneného nároku (suma 9.330 eur) súd prvej inštancie žalobu žalobcu zamietol z dôvodu, že žalobca účinne nepoprel (nesporoval) skutkové tvrdenia žalovaného 1/, že zvyšné žalobcom uplatňované nároky boli žalobcom vynaložené ešte pred vznikom škodovej udalosti a žalobca by ich bol znášal aj v prípade, ak by nedošlo k predmetnej škodovej udalosti. Zatiaľ čo náklady vynaložené na zaobstaranie znaleckého posudku, cestovné a iné obdobné náklady súvisiace s uplatnením pohľadávky, patria medzi náklady spojené s uplatňovaním práva (§ 251 CSP), ktoré sú definované ako trovy konania, pričom tieto výdavky možno priznať len v prípade, ak boli preukázané, odôvodnené a účelne vynaložené, a vznikli v konaní v súvislosti s uplatňovaním alebo bránením práva. Za náklady spojené s uplatnením pohľadávky

v konaní pred súdom možno považovať len také, ktoré boli nevyhnutné na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva a z časového hľadiska vznikli v konaní, t. j. časový interval je striktno ohraničený začatím konania a právoplatnosťou rozhodnutia, ktorým sa konanie končí. Pričom o nároku na náhradu trov konania rozhoduje súd v súlade s ust. CSP, preto ich priznanie je závislým od výsledku konania vo veci samej.

15. V podanom odvolaní odvolateľ ďalej namietal, že z rozhodnutia súdu prvej inštancie nie je zrejším, či dôkaz posudok znalca J. V. B. súd prvej inštancie v konaní ako dôkaz pripustil. V bode 9 odôvodnenia rozhodnutia súd prvej inštancie uviedol, že vykonal dokazovanie listinnými dôkazmi založenými v spise, a to i posudkom č. GA 1305 Plachetnica „V. G.“ z 08.08.2013 vypracovaného znalcom J. V. B.? (bod 9.3) a doplnením posudku č. GA 1305 (bod 9.4), t.z. na žalobcom predložený znalecký posudok spolu s jeho doplnením prihliadal, ako na listinný dôkaz predložený v konaní. Rovnakú dôkaznú silu súd prvej inštancie priznal i správe V. V. E. B., vyjadreniam W. O. atď. Hodnotenie dôkazov je činnosť súdu, pri ktorej hodnotí vykonané dôkazy z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie. Aktuálna procesná právna úprava vychádza zo zásady voľného hodnotenia dôkazov, majúcej základ v ústavnom princípe nezávislosti súdov. Táto zásada, vyplývajúca z čl. 15 základných princípov Civilného sporového poriadku, normatívne rozvinutá v § 191 ods. 1 CSP znamená, že záver, ktorý si sudca z vykonaných dôkazov urobí, je vecou jeho vnútorného presvedčenia a jeho logického myšlienkového postupu. Postup sudcu ale neznamená, že sudca nie je viazaný ústavnými princípmi predvídateľnosti a zákonnosti rozhodnutia. Naopak, konečné meritórne rozhodnutie musí vykazovať logickú, funkčnú a teleologickú zhodu s priebehom konania (v podrobnostiach pozri Š., V., H., B., A., Q., V., B., A., Q., C., V., a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha: C. H. Beck, 2016, 1540 s., str. 729). Nedôvodnou sa tak javí námietka odvolateľa, že súd prvej inštancie jednostranne uznal tvrdenia a námietky W. O. aj žalovaného 1/ a na ním predložené posudky neprihliadal.

16. Vzhľadnuc tak k tomu, že v prejednávanej veci žalobca nepredložil dostatočné skutkové tvrdenia odôvodňujúce ním uplatnený nárok, čo v konaní opakovane namietal žalovaný 1/ (i žalovaný 2/ a 3/) napr. vo vyjadrení zo dňa 04.11.2020.. „Z predloženého znaleckého posudku nevyplýva, čo bolo podkladom (aké doklady) pre jeho vypracovanie ani či znalec osobne obhliadol poškodené plavidlo, znalecký posudok neobsahuje žiadnu fotodokumentáciu“, s ktorým bol žalobca oboznámený a napriek uvedenému i výzve súdu svoje skutkové tvrdenia nedoplnil, súd prvej inštancie postupoval správne keď žalobu žalobcu zamietol. Nedostatočne určité skutkové tvrdenia žalobcu a s tým spojené neunesenie dôkazného bremena boli jedným zo zásadných dôvodov zamietnutia nároku žalobcu. Strany sporu sú povinné označiť skutkové tvrdenia dôležité pre rozhodnutie vo veci a podprieť svoje tvrdenia dôkazmi, Tieto skutkové tvrdenia, ako aj návrhy na vykonanie dôkazov na ich preukázanie, sú prostriedkami procesného útoku, resp. obrany a ako také musia byť stranami sporu uplatnené včas, najneskôr do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa dokazovanie končí. Povinnosťou žalobcu je nielen tvrdiť skutkové okolnosti, z ktorých svoj nárok odvodzuje a ktoré sú určené obsahom hmotnoprávnej normy, ale je zároveň povinný označiť a predložiť súdu dôkazy na preukázanie pravdivosti svojich tvrdení. Každá strana tvrdí a dokazuje tie skutkové okolnosti, z ktorých jej právo vyplýva a protistrana naopak tvrdí a dokazuje skutočnosti, ktoré toto právo vylučujú alebo zabraňujú jeho uplatniteľnosti. Dôsledky neunesenia dôkazného bremena sa potom riadia jednoduchým pravidlom neúspechu v spore stíhajúcim tú stranu, ktorá bola zodpovedná za preukázanie práva v jej prospech. Pokiaľ teda žalobca v konaní nepreukáže pravdivosť ale ani nepravdivosť skutočností svedčiacich o existencii jeho hmotnoprávneho nároku, súd nemôže rozhodnúť na základe ľubovôle, ale len cestou aplikácie princípov dôkazného bremena, t.j. žalobu zamietne pre neunesenie dôkazného bremena žalobcom.

17. V podanom odvolaní odvolateľ uplatnil aj odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods. 1 písm. h) CSP (že napadnutý rozsudok prvoinštančného súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci.). Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

18. Najvyšší súd SR v rozhodnutí sp.zn. 4 MCdo/13/2013 zo dňa 29.04.2015 vyslovil „ podľa § 106 ods. 1 Občianskeho zákonníka, právo na náhradu škody sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa poškodený dozvie o škode a o tom, kto za ňu zodpovedá. Najneskoršie sa právo na náhradu škody premlčí za tri

roky, a ak ide o škodu spôsobenú úmyselne, za desať rokov odo dňa, keď došlo k udalosti, z ktorej škoda vznikla; to neplatí, ak ide o škodu na zdraví (§ 106 ods. 2 Občianskeho zákonníka). Vychádzajúc z citovaného ustanovenia § 106 ods. 1 Občianskeho zákonníka subjektívna premlčacia doba je dvojročná a na začatie jej plynutia vždy treba rešpektovať subjektívnu stránku poškodeného týkajúcu sa jeho a) vedomosti o škode (teda nie o protiprávnom úkone či o škodnej udalosti) ako o určitej majetkovej alebo nemajetkovej ujme určitého druhu a rozsahu, ktorú možno objektívne vyčíslieť v peniazoch do takej miery, aby poškodený mohol svoj nárok na náhradu škody uplatniť aj na súde. Okamih vzniku škody, resp. vedomosť poškodeného o tejto škode sa pritom nemusí zhodovať s okamihom škodnej udalosti či s protiprávnym konaním; b) vedomosti o tom, kto za vzniknú škodu zodpovedá, teda o zodpovednom subjekte.

19. V rozhodnutí sp.zn. 2Obo/13/2017 zo dňa 20.02.2019 Najvyšší súd SR uviedol: „Podľa ustanovenia § 106 Občianskeho zákonníka právo na náhradu škody sa premlčí za dva roky odo dňa keď sa poškodený dozvie o škode, a o tom kto za ňu zodpovedá. Najneskoršie sa právo na náhradu škody premlčí za tri roky, a ak ide o škodu spôsobenú úmyselne za 10 rokov odo dňa, keď došlo k udalosti, z ktorej škoda vznikla; to neplatí ak ide o škodu na zdraví. Pri premlčaní práva na náhradu škody je ustanovená kombinovaná premlčacia doba a to subjektívna a objektívna. Začiatok subjektívnej a objektívnej premlčacej doby je stanovený odlišne, na sebe nezávisle, a ich plynutie a skončenie je tiež vzájomne nezávislé. Subjektívna premlčacia doba môže plynúť iba v rámci objektívnej premlčacej doby, ktorú nemožno prekročiť. Vzájomný vzťah týchto lehôt je taký, že ak sa skončí plynutie jednej z nich, právo sa premlčí, a to aj napriek tomu, že poškodenému plynie druhá premlčacia doba. Objektívna premlčacia doba je trojročná a začína plynúť v okamihu škodnej udalosti. Subjektívna premlčacia doba je dvojročná a pre začatie jej plynutia je významný primárny subjektívny prvok pozostávajúci z dvoch zložiek :

1. kedy sa poškodený dozvie o škode, pričom sa vyžaduje preukázaná vedomosť poškodeného o vzniknutej škode určitého druhu a rozsahu do tej miery, aby mohol svoj nárok uplatniť, vyčíslieť na súde žalobou (okamih vzniku škody, resp. vedomosť poškodeného o tejto škode sa pritom nemusí kryť okamihom škodnej udalosti, resp. protiprávnym konaním) a 2. kedy sa poškodený dozvie o tom kto za vzniknutú škodu zodpovedá. Pre vzťah objektívnej a subjektívnej premlčacej doby platí zásada, že lehota sa zo subjektívne stanoveným začiatkom nemôže skončiť neskôr, ako lehota s objektívne určeným začiatkom, ale môže skončiť najneskoršie s ňou. V tejto súvislosti možno rozlišovať medzi tromi prípadmi, ktoré môžu nastať, a to začiatok subjektívnej doby nastane v priebehu objektívnej doby a do jej skončenia tiež uplynie celá subjektívna doba. Právo sa premlčí uplynutím subjektívnej doby, na ďalšie plynutie objektívnej doby sa už neprihliada. Druhá situácia je tá, že začiatok subjektívnej doby nastane v priebehu objektívnej doby, ale do jej skončenia uplynie iba čas subjektívnej doby a ďalšia časť až po jej skončení, právo sa premlčí uplynutím objektívnej doby. Tretia situácia, ktorá môže reálne nastať je tá, že začiatok subjektívnej doby nastane až po skončení objektívnej doby. Právo sa premlčalo uplynutím objektívnej premlčacej doby a subjektívna doba nemá v tomto prípade právny význam“.

20. K odvolateľom namietanej nesprávnosti záverov súdu prvej inštancie vo vzťahu k posúdeniu dôvodnosti námietky premlčania vznesenej v konaní žalovaným 1/, poukazuje odvolací súd na odôvodnenie napadnutého rozhodnutia „Vzhľadom na uvedené sa preto súd stotožnil s argumentáciou žalovaného 1./ a vznesenou námietkou premlčania, pretože žalobca sa o tom, kto za škodu zodpovedá a o výške škody vyčíslenej v posudkoch J.. V. B. z roku 2013 v sume 125 120,- eur dozvedel už v roku 2013, a žalobu podal na súd až dňa 29.01.2016, t.j. po uplynutí dvojročnej premlčacej doby podľa § 106 ods. 1 Občianskeho zákonníka“, t.z. súd prvej inštancie ako dôvodnú posúdil námietku premlčania vznesenú v konaní žalovaným 1/, a to vo vzťahu ku škode vyčíslenej v posudkoch J.. B. v sume 125.120 eur (t.j. nákladov na opravu), nie vo vzťahu k ostatným nárokom žalobcu uplatňovaným v konaní. Pričom súd prvej inštancie vychádzal zo skutkových tvrdení žalobcu, ktorý ním uplatňovaný nárok v časti nákladov na opravu odvodzoval od znaleckých posudkov J.. B., z čoho možno vyvodzovať, že žalobca získal vedomosti o škode t.z. o majetkovej ujme už na základe uvedených znaleckých posudkov. Preto subjektívna premlčacia lehota vo vzťahu k nároku žalobcu na náhradu škody v časti nákladov na opravu poškodeného plavidla začala plynúť najneskôr v roku 2013, tak ako správne vyvodil súd prvej inštancie. V záujme podporenia záverov súdu prvej inštancie možno doplniť, že i keď nie je zrejmým, kedy boli žalobcovi znalecké posudky doručené, vychádzajúc z listiny zo dňa 12.11.2013 (ktorou právny zástupca žalobcu doplnenie znaleckého posudku J.. B. zasielal spoločnosti W. O.), možno vyvodzovať, že žalobca najneskôr dňa 12.11.2013 získal vedomosť o rozsahu škody. Najneskôr od uvedeného dňa tak začala plynúť subjektívna premlčacia lehota, nakoľko boli splnené kumulatívne všetky zákonné podmienky, a to vedomosť žalobcu, že k vzniku škody došlo, vedomosť žalobcu o tom kto za škodu zodpovedá

(vedomosť o osobe škodcu) ako i vedomosť žalobcu o druhu a rozsahu škody v takom rozsahu, aby mohol svoj nárok uplatniť, vyčísliť na súde žalobou. Pokiaľ odvolateľ namietal, že subjektívna premlčacia lehota začal plynúť až odo dňa 26.05.2015, kedy malo medzi žalovaným 1/ a W. O. dôjsť k ustáleniu výšky škody, s touto argumentáciou nemožno súhlasiť. Vedomosť žalobcu o výške škody nebola závislou na výsledku šetrenia poisťnej udalosti jeho poisťovateľom W. O. ani na následnej komunikácii medzi W. O. a žalovaným 1/. Ak mal žalobca za to, že mu spoločnosť W. O. neposkytla plnenie v súlade s poisťnou zmluvou, majúť za to, že výplatu poisťného plnenia mu nebola vzniknutá škoda plne odškodnená, bol žalobca oprávnený prostredníctvom súdu žiadať doplatenie poisťného plnenia. Zároveň nič nebránilo žalobcovi, majúť vedomosť o osobe škodcu i o rozsahu škody, nárok uplatniť priamo voči škodcovi. Vo vzťahu k tvrdeniu žalobcu, že súd prvej inštancie mal vychádzať z jednotlivých faktúr, ktoré boli vystavené v roku 2014, je potrebné uviesť, že i keď žalobca v konaní predložil faktúru P. F.Y.Y. z 26.08.2014 a faktúru P. O. z 09.09.2014, výšku svojho nároku skutkovo odvodzoval a preukazoval vždy len s odkazom na znalecký posudok J.. B., pričom je zároveň nesporným, že súd prvej inštancie vyhodnotil ako dôvodnú námietku premlčania vznesenú v konaní žalovaným 1/ len vo vzťahu ku škode vyčíslenej v znaleckých posudkom J.. B., nie vo vzťahu k ostatným žalobcom uplatňovaným nárokom.

21. Rozhodnutie súdu prvej inštancie tak v časti vysporiadania sa s námietkou premlčania nemožno považovať za zmätočné a nepreskúmateľné a z jeho odôvodnenia je zrejším, že súd prvej inštancie vyhodnocoval len námietku premlčania vznesenú v konaní žalovaným 1/, keďže žalovaní 2/ a 3/ námietku premlčania v konaní pred súdom prvej inštancie, tak ako správne argumentoval odvolateľ, nevzniesli. I keď žalovaní 2/ a 3/ vzniesli námietku premlčania v odvolacom konaní, odvolací súd na nimi vznesenú námietku premlčania, neprihliadol, nakoľko Civilný sporový poriadok <<http://zakony.judikaty.info/predpis/zakon-160/2015>>zaviedol princíp okamžitej aplikovateľnosti procesnoprávných noriem, ktorý znamená, že nová procesná úprava sa použije na všetky konania, a to aj na konania začaté pred dňom účinnosti Civilného sporového poriadku (§ 470 ods. 1 CSP). Zákon pamätá aj na situácie, keď by nová právna úprava zhoršila postavenie strany a tieto rieši v ustanovení § 470 ods. 2 CSP, v zmysle ktorého v konaniach začatých pred dňom účinnosti CSP nemožno uplatňovať ustanovenia CSP o predbežnom prejednaní veci, popretí skutkových tvrdení protistrany a sudcovskej koncentracii konania, ak by boli v neprospech strany. Námietka premlčania, ktorá je hmotnoprávnou námietkou (§ 152 CSP) sa medzi týmito zákonnými výnimkami nenachádza. K princípu okamžitej aplikability procesnoprávných noriem sa vyjadril aj Najvyšší súd SR v rozsudku Veľkého senátu z 27. apríla 2017 sp. zn. 1VCdo/1/2017 v tom zmysle že „Úplná aplikabilita ustanovení novej právnej úpravy sa uplatní až pri dovolaniach podaných od 1.7.2016. Opačný záver by bol porušením právnej istoty a legitímnych očakávaní strán, lebo ten, kto konal na základe dôvery v platný a účinný zákon, nemôže byť vo svojej dôvere k nemu sklamaný (pozri tiež závery vyjadrené v rozhodnutí Ústavného súdu SR pod sp. zn. PL. ÚS 36/1995).“

22. Súd prvej inštancie sa v odôvodnení napadnutého rozhodnutia vysporiadal aj s námietkou žalovaného 1/ vo vzťahu k ním namietanému nedostatku pasívnej legitímácie v konaní, posúdenie ktorej však nebránilo súdu vysporiadať sa i s námietkou premlčania vznesenou v konaní žalovaným 1/. Uvedený postup súdu prvej inštancie, ktorý sa v odôvodnení rozhodnutia jasne a zrozumiteľne vysporiadal s najdôležitejšími argumentami strán sporu, nemožno považovať za porušenie práva na spravodlivý proces.

23. V podanom odvolaní uplatnil odvolateľ aj odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods. 1 písm. e) CSP (súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností), ktorý je v sporovom konaní odvolacím dôvodom len za predpokladu, že príčinou neúplných skutkových zistení bola okolnosť, že súd prvej inštancie nevykonal stranou sporu navrhnutý dôkaz, spôsobilý preukázať právne významnú skutočnosť (napr. preto, že ho nepovažoval za rozhodujúci pre vec). Naplnenie odvolacieho dôvodu odvolateľ bližšie nevymedzil, vychádzajúc však z jeho argumentácie možno usudzovať, že namietal, že súd prvej inštancie nenariadil vo veci znalecké dokazovanie. V zmysle ust. § 185 a nasl. CSP je dokazovanie zákonom upravený postup súdu ako aj strán sporu, na základe ktorého súd získava pre rozhodnutie podstatné skutkové poznatky o veci, ktorá je predmetom konania. Súdn musí vykonať všetky stranami navrhnuté dôkazy a výber dôkazov, ktoré sa budú v rámci dokazovania vykonávať, je výlučne na súde (§ 185 ods.1 CSP), avšak musí dbať na to, aby nevylúčil taký dôkaz, ktorý má potenciál preukázať rozhodný skutkový poznatok tvrdený stranou sporu. Bez návrhu môže vykonať len taký dôkaz, ktorý vyplýva z verejných registrov a zoznamov, ak tieto registre a zoznamy nasvedčujú, že skutkové tvrdenia strán sú v rozpore so skutočnosťou; iné dôkazy bez

návrhu nevykoná, ak zákon neustanovuje inak (§ 185 ods.2 CSP). Z obsahu spisu odvolací súd nemal za preukázané, že by žalobca za účelom preukázania dôvodnosti ním uplatneného nároku navrhoval nariadenie znaleckého dokazovania. Na to, aby súd mohol rozhodnúť o tom, či dôkaz vykoná, bolo potrebné, aby vykonanie dôkazu strana navrhla. Iniciatíva pri zhromažďovaní dôkazov leží zásadne na stranách sporu. Strana, ktorá neoznačila dôkazy potrebné na preukázanie svojich tvrdení, nesie nepriaznivé dôsledky v podobe takého rozhodnutia súdu, ktoré bude vychádzať zo skutkového stavu, zisteného na základe vykonaných dôkazov. Rovnaké následky postihujú i tú stranu, ktorá síce navrhla dôkazy o pravdivosti svojich tvrdení, no hodnotenie vykonaných dôkazov súdom vyústilo do záveru, že dokazovanie nepotvrdilo pravdivosť týchto skutkových tvrdení. Zákon určuje dôkazné bremeno ako procesnú zodpovednosť strany za výsledok konania, pokiaľ je určovaný výsledkom vykonaného dokazovania. Zmyslom dôkazného bremena je umožniť súdu rozhodnúť o veci samej i v takých prípadoch, keď určitá skutočnosť, významná podľa hmotného práva pre rozhodnutie o veci, nebola alebo nemohla byť preukázaná a keď teda výsledky hodnotenia dôkazov neumožňujú súdu prijať záver ani o pravdivosti tvrdenia tejto skutočnosti, ani o tom, že by bola nepravdivá. Dôkazné bremeno ohľadom určitých skutočností leží teda na tej strane sporu, ktorá z ich existencie vyvodzuje pre seba priaznivé právne dôsledky, ide o tú stranu sporu, ktorá existenciu týchto skutočností tiež tvrdí.

24. Pokiaľ odvolateľ namietal, že zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené (§ 365 ods. 1 písm. g) CSP), naplnenie citovaného odvolacieho dôvodu odvolateľ bližšie neozrejmil ani neuviedol, aké ďalšie procesné prostriedky nemohol v konaní pred súdom prvej inštancie použiť. Odvolacia argumentácia v podobe nových skutočností a nových dôkazov je prípustná len za splnenia zákonom stanovených podmienok. Ust. § 366 CSP umožňuje v odvolacom konaní použiť prostriedky procesného útoku alebo procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie len vtedy, ak a) sa týkajú procesných podmienok, b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu, c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie. Pričom dôkazné bremeno týkajúce sa skutočností leží na tom účastníkovi konania, ktorý z existencie týchto skutočností vyvodzuje pre seba priaznivé dôsledky, ide teda o toho účastníka, ktorý existenciu takýchto skutočností tvrdí. Vychádzajúc z uvedeného tak súd prvej inštancie pri rozhodovaní vo veci prihliada len na to, čo vyšlo za konania najavo, pričom odvolací súd je takto zisteným skutkovým stavom viazaný.

25. V podanom odvolaní odvolateľ uplatnil aj odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods. 1 písm. d) CSP majúci za to že konanie má inú vadu, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Tento odvolací dôvod dopadá na akékoľvek pochybenia v procesnom postupe súdu, ktoré nie sú subsumovateľné pod ostatné odvolacie dôvody, avšak len za predpokladu, že mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Príkladom takejto vady môže byť nesprávne realizovaná manuálna povinnosť súdu (a to tak v prípade, keď bola poskytnutá v užšom rozsahu, ako aj v prípade jej realizácie v širšom než zákonom predpokladanom rozsahu - pozri aj § 160 a komentár k tomuto ustanoveniu), pochybenia vo vykonanom dokazovaní (napr. vykonanie nezákonne získaného dôkazu bez splnenia predpokladu uvedeného v článku 16 ods. 2, alebo vypočutie relevantného svedka bez poučenia o práve odprieť výpoveď), porušenie viazanosti súdu inými rozhodnutiami (pozri § 193) alebo posúdenie predbežnej otázky v rozpore s existujúcim rozhodnutím príslušného orgánu (pozri § 194 ods. 2). Preskúmaním napadnutého rozhodnutia nemal odvolací súd za preukázané naplnenie uvedeného odvolacieho dôvodu.

26. Vo vzťahu k ostatným námietkam odvolateľa odvolací súd uvádza, že podľa už konštantnej judikatúry súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranami, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku účastníka konania, ktorý ju nastolil. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty účastníkov konania (porovnaj napríklad rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. II.ÚS 251/04, III.ÚS 209/04, II.ÚS 200/09 a podobne). Preto na zostávajúcu odvolaciu argumentáciu odvolateľa odvolací súd nepovažoval za potrebné reagovať špecifickou odpoveďou.

27. Na základe uvedeného odvolací súd vyhodnotil, že odvolacia argumentácia odvolateľa je nedôvodnou, preto rozhodnutie súdu prvej inštancie v napadnutej časti (zamietajúcej

časti a výroku o trovách konania pred súdom prvej inštancie), ako vecne správne podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

28. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP v spojení s § 262 ods. 1 a § 396 ods. 1 CSP vychádzajú z toho, že v odvolacom konaní mali úspech žalovaní, preto o nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol tak, že priznal úspešným žalovaným 1/, 2/ a 3/ voči neúspešnému žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. O výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie podľa § 262 ods. 2 CSP po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

29. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).